

отъ тахъ; и да си промине остана-  
 лѣм животъ въ самотѣм. Надвечаръ на-  
 мери едно финиково дръво, наеди  
 са отъ сладкѣм мѣ плодъ, напи са стѣ-  
 дена вода отъ потока, и пренощѣка тамъ.  
 Утренята набра и понесе съ себе си отъ  
 свѣщото овошѣе, а въ другѣм день сти-  
 гна до реченната гора. Тамъ намери една  
 пещера, която беше способна да го упа-  
 зи отъ зло време. Финики и кестани,  
 които са намерваха по полите на гора-  
 та, слѣжаха мѣ за прехранване, а чи-  
 стата и здравата вода — за пѣене. Тамъ  
 са предаде той свѣсемъ на размишленѣе.  
 Услаждаваше са въ изгледването на тво-  
 ренїята; и благодареше Богъ непрестанно,  
 чи го избави отъ хората и отъ техни-  
 те лѣжи и злови. Подъ гората са ви-  
 ждаше едно бистро блато, като кристалъ,  
 което беше и твърде пространно и ко-  
 дата мѣ са разделяваше на много реки,  
 и като течеше презъ пространни полени,  
 напълваше много села и градове. Дза